

T R E Ś C:

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz.: 671—Poczt i Telegrafów z dnia 11 października 1933 r. o wprowadzeniu w obieg kartki pocztowej z opłaconą odpowiedzią	1701
672—Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Komunikacji z dnia 4 października 1933 r. o czasie pracy dróżników na drogach publicznych	1701
673—Opieki Społecznej z dnia 24 października 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o pomocy leczniczej dla pracowników rolnych	1702
674—Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 26 października 1933 r. w sprawie zmiany w rozporządzeniu o ustaleniu siedzib i właściwości terytorjalnej powiatowych urzędów ziemskich	1706
675—Przemysłu i Handlu z dnia 28 października 1933 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 30 listopada 1927 r. o utworzeniu izb przemysłowo-handlowych, wyznaczeniu ich siedzib i okręgów.	1706
676—Skarbu z dnia 30 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych	1707

671.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW

z dnia 11 października 1933 r.

o wprowadzeniu w obieg kartki pocztowej z opłaconą odpowiedzią.

Na podstawie art. 22 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 4 sierpnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 481), zarządzam co następuje:

§ 1. Wprowadza się w obieg kartkę pocztową z opłaconą odpowiedzią z dwoma tłoczonymi znaczkami pocztowymi wartości po 20 gr. Cena kartki łącznie ze znaczkami wynosi 40 gr.

§ 2. Kartka ta o wymiarze 210 × 148 mm składa się z dwóch części: z kartki z opłaconą odpowiedzią i z kartki na odpowiedź, związanych ze sobą górnym brzegiem.

Pierwsza część kartki posiada na stronie adresowej u góry, pośrodku, napis „Kartka Pocztowa”, a pod nim napis „z opłaconą odpowiedzią”.

U góry, z lewej strony, znajduje się napis „Adres nadawcy”, a pod nim dwie poziome linie punktowane. W lewym dolnym rogu kartki jest umieszczony znak, zawierający skrót nazwy Ministerstwa Poczt i Telegrafów oraz datę i ilość nakładu.

W prawym górnym rogu kartki jest wytłoczony znaczek pocztowy. Rysunek tego znaczka, o wymiarze 18 × 22 mm, przedstawia w środkowej części prostokąt obramowany liniami, w którym na tle z heraldycznych linii umieszczone jest godło Państwa; po obydwu stronach godła znajdują się ornamentacje

z roślin stylizowanych. Nad godłem znajduje się ciemny napis „Poczta Polska”, a po obydwu bokach tego napisu, w narożach są prostokątne płaszczyzny ornamentacyjne. W dolnej części znaczka, pośrodku, umieszczona jest liczba „20”, a po bokach liczby litery „Gr”; pod literami znajdują się ornamenty roślinne. U dołu znaczka w obydwu jego narożach znajdują się prostokątne płaszczyzny ornamentacyjne. Granice rysunku znaczka, górne i dolne, zakończone są liniami poziomymi.

Na prawej części strony adresowej kartki znajdują się cztery linie punktowane, przeznaczone na adres, z których jedna (trzecia od góry) jest podkreślona. Obie części strony adresowej są oddzielone od siebie linią pionową.

Dруга część kartki posiada taki sam znaczek, napisy i linie jak część pierwsza z tą różnicą, że zamiast napisu „z opłaconą odpowiedzią” posiada napis „na odpowiedź”.

Kartka jest wykonana z papieru kartonowego koloru jasnobronzowego. Znaczkі, napisy i linie tłoczone są w kolorze stalowym.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1933 r.

Minister Poczt i Telegrafów: *Kaliński*

672.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ W POROZUMIENIU Z MINISTREM KOMUNIKACJI

z dnia 4 października 1933 r.

o czasie pracy dróżników na drogach publicznych.

Na podstawie art. 4-a ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz.

U. R. P. z 1920 r. Nr. 2, poz. 7) w brzmieniu ustawy z dnia 22 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 227) zarządza się co następuje:

§ 1. Normy czasu pracy, przewidziane w art. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 2, poz. 7) w brzmieniu ustawy z dnia 22 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 227), w stosunku do dróżników na drogach publicznych mogą być w okresie letnim zwiększone do 10 godzin na dobę i 60 godzin na tydzień z tem, że w okresie zimowym będą zmniejszone do 6 godzin na dobę i 36 godzin na tydzień.

§ 2. Początek i koniec okresów letniego i zimowego powinien ustalić właściwy zarząd drogowy w rozkładzie czasu pracy dróżników w ten sposób, by przeciętne normy czasu pracy dróżnika w ciągu roku odpowiadały postanowieniom art. 1 wymienionej wyżej ustawy.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

673.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 24 października 1933 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o pomocy leczniczej dla pracowników rolnych.

Na podstawie art. 212 ust. 10 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) oraz w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 września 1933 r. w sprawie wejścia w życie art. 212 i 213 ustawy o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 560) zarządza się co następuje:

§ 1. Pracownicy rolni i członkowie ich rodzin (§ 2) otrzymują w razie choroby lub położu pomoc leczniczą i położniczą na koszt pracodawcy rolnego w rozmiarach i na warunkach, określonych w art. 212 i 213 ustawy o ubezpieczeniu społecznym i w trybie, określonym w niniejszym rozporządzeniu.

Za pracodawców rolnych w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się właścicieli, dzierżawców i użytkowników gospodarstw, wymienionych w art. 6 ust. 3 pkt. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym.

§ 2. Do świadczeń, wymienionych w § 1, mają prawo pracownicy rolni, wymienieni w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 września 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 560).

Przy obliczaniu okresu czasu uprawniającego do świadczeń niedziele i święta nie będą uważane za przerwę w zatrudnieniu (art. 6 ust. 3 punkt 1 litera c) ustawy i wliczane są do 25-dniowego okresu, uprawniającego do świadczeń.

§ 3. Służba domowa pracowników rolnych korzysta z pomocy leczniczej, zorganizowanej przez pracodawcę rolnego w tych samych rozmiarach i na

tych samych warunkach, co inni pracownicy, wymienieni w § 2, o ile umowa między pracodawcą i pracownikiem nie stanowi inaczej.

Pracodawca rolny ma prawo potrącić koszty pomocy, udzielonej służbie domowej zatrudnionego przez siebie pracownika rolnego, przy wypłacie należnego pracownikowi wynagrodzenia.

§ 4. Prawo do świadczeń, wymienionych w § 1, przysługuje również żonie pracownika rolnego i dzieciom jego, liczącym poniżej 15 lat. Żona i dzieci pracownika rolnego mają prawo do świadczeń, jako członkowie rodziny, nawet w razie wykonywania pracy najemnej, jeżeli wynagrodzenie za tę pracę nie przekracza 50 gr dziennie względnie sumy, określonej rozporządzeniem Ministra Opieki Społecznej, wydanem w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych na podstawie art. 6 ust. 3 pkt. 1.

Żona i dzieci pracownika rolnego, zatrudnieni w gospodarstwach, wymienionych w art. 6 ust. 3 pkt. 1 z zarobkiem, przewyższającym kwoty, określone w ustępie poprzednim, korzystają ze świadczeń, jako pracownicy rolni.

§ 5. Prawo do świadczeń ze strony pracodawcy rolnego uzyskują pracownicy umysłowi, robotnicy stali i sezonowi oraz służba domowa z dniem faktycznego rozpoczęcia zatrudnienia u danego pracodawcy, a pracownicy rolni, których zatrudnienie nie ma charakteru zatrudnienia stałego ani sezonowego, z dwudziestym szóstym dniem zatrudnienia bez przerwy u tego samego pracodawcy. Prawo do świadczeń dla członków rodziny powstaje w tym samym dniu, co prawo ich żywiciela.

Pracownicy rolni lub członkowie ich rodzin, którzy w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia korzystali ze świadczeń Kasy Chorych lub mieli do nich prawo z tytułu wypadków choroby względnie położu, zaszyli przed tym terminem, nabywają prawo do świadczeń, unormowanych rozporządzeniem niniejszym, dopiero z dniem wyczerpania okresu świadczeń, przewidzianego w statucie danej Kasy.

§ 6. Pomoc lecznicza, udzielana pracownikom rolnym, obejmuje:

- a) całkowite koszty leczenia szpitalnego i pomocy położniczej;
- b) 90% kosztów pomocy lekarskiej, lekarstw, środków opatrunkowych i zabiegów leczniczych z wyjątkiem zabiegów techniczydentystycznych.

§ 7. Pomoc lecznicza na koszt pracodawcy udzielana jest pracownikowi rolnemu najdłużej przez 26 tygodni w tej samej chorobie. Nawrót tej samej choroby po upływie 8 tygodni od dnia odzyskania zdolności do pracy uważany jest za nowe zachorowanie, uprawniające do pomocy leczniczej.

§ 8. Pomoc lecznicza na koszt pracodawcy udzielana jest poszczególnym członkom rodziny pracownika rolnego najdłużej przez 13 tygodni w ciągu roku kalendarzowego. Pomoc, udzielona z tytułu położu, nie wlicza się do tego okresu.

Po wyczerpaniu trzynastotygodniowego okresu pomocy leczniczej w danym roku kalendarzowym członek rodziny ma prawo do tej pomocy